Temps Ordinari - Baptisme

Per DavidG el dl., 01/01/2024 - 13:00

Is 42,1-4.6-7
Ac 10,34-38
Lc 3,15-16.21-22

El seu naixement fou a Betlem. Va créixer i es va fer fort a Natzaret, obedient als seus pares. Però, el baptisme al Jordà va marcar un abans i un després en la consciència personal de Jesús. Una consciència desvetllada en la humilitat del baptisme que proposava Joan i en la veu de l'Abbà, quan Jesús veié que el cel s'esquinçava i que l'Esperit, com un colom, baixava cap a ell, i es va sentir que deia: "*Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut*". Aquestes paraules arriben com un tornaveu de les que va profetitzar Isaïes del servent: Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat...

La predilecció d' Abbà Déu per Jesús no ens ha de fer sentir mers espectadors o adoradors del que esdevé a algú, que no soc jo. Ni una contemplació distant ni una gelosia estèril són sentiments que l'Esperit Sant vulgui suscitar en nosaltres. Més aviat, ens vol omplir de l'alegria en saber que pel seu baptisme arribarà el nostre alliberament. Cadascú, com a cristià, ha estat batejat en nom de la Trinitat. La Trinitat que, en l'escena al Jordà, es troba simbolitzada en la veu del Pare, el vol de l'Esperit i el ressorgiment del Fill. Pel baptisme duem el seu segell, perquè Crist l'ha rebut i ens n'ha fet partícips sense que això minvi l'eficàcia. Com la flama del ciri de Pasqua que, passant-nos-la d'un a l'altre, acabarà omplint la foscor de la nit més feliç.

Déu fa seva la profecia d'Isaïes: "*He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions...amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra...per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els que vivien a la fosca. I en la profecia, tots nosaltres hi som implicats".* Les paraules del profeta semblen anar, fins i tot, més enllà de les atencions que se'ns proposa tenir a Mateu 25: Cada vegada que fèieu això a un afamat, un assedegat, un malalt... a mi m'ho fèieu. Retornada la dignitat de fills i filles de Déu, ara, després d'haver posat dempeus l'abatut, ens posem a caminar vers el Regne de Déu, implantant el dret a la terra.

Què voldrà dir això per a mi? Quina mobilització haurem d'emprendre? Quins nous camins se'ns proposen? Sigui com sigui, continuem vivint en discerniment perquè siguin els seus camins i no els nostres els que trepitgem.

En Jesús, ens disposem a saber-nos fills d'Abba Déu des d'una doble humilitat. La de posar-se a la cua dels necessitats del perdó dels pecats; i, en segon lloc, la humilitat de deixar que s'ennuegui en nosaltres allò que distancia de Déu. Els rius, els mars, les tempestes, els diluvis, si cal, s'esmerçarien en fer morir en mi el pecat. Tota la Creació gemega amb crits de part a l'espera d'aquest alliberament dels fills de Déu. I l'aigua, present en tot i origen de tota vida, n'és el símbol que saluda la nova vida que en Jesús emprenem.

Per altra banda, aquells que seran per a nosaltres mestres en l'Esperit no tenen per què tenir més títols o tenir més experiència o ser més viatjats. Joan Baptista esdevé el més petit al Regne de Déu i tanmateix és convocat a batejar amb aigua el fill de Déu. Joan haurà d'aprendre a vèncer la seva percepció d'indignitat, perquè Jesús li demana acompanyar l'acció de Déu que el

revelarà. Deixar-se fer és acceptar que l'altre pot ser vehicle, catalitzador, portador de Déu per a mi. No mesurem, doncs, per les aparences sinó per com l'altre o nosaltres deixem transparentar la presència de Déu en tot el que fem i diem.

ETIQUETES
IDENTITAT HUMILITAT TRINITAT